

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., v právnej veci žalobcu: **Arnold Seiler - TONEL**, IČO: 10 786 139, so sídlom podnikania Bernolákova č. 33, Košice, zast.: *JUDr. Jaroslavom Bódišom*, advokátom z advokátskej kancelárie so sídlom Turistická č. 11, 040 01 Košice, proti žalovanému : **Krajský úrad pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie Košice** so sídlom Komenského č. 52, Košice, o **preskúmanie zákonnosti rozhodnutia** správneho orgánu v priestupkovom konaní, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 13. apríla 2011 č.k. 7S/13910/2010-26, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 13. apríla 2011 č. k. 7S/13910/2010-26 **potvrdzuje**.

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva**.

Odôvodnenie:

I.

Konanie na správnom orgáne

1. Rozhodnutím č. 2010/01015 z 11.06.2010 žalovaný ako odvolací orgán v priestupkovom konaní podľa § 5 ods. 2 zákona č. 534/2003 Z.z. o organizácii štátnej správy na úseku cestnej dopravy a pozemných komunikácií a o zmene a doplnení niektorých

zákonov, v zmysle § 58 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) zmenil postupom podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku odvolaním napadnuté rozhodnutie Obvodného úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie v Košiciach č.: 2/2009/05753/KRJ z 18.12.2009, ktorým bola žalobcovi uložená pokuta podľa ustanovenia § 17 ods. 1 písm. e) zákona č. 93/2005 Z. z. o autoškolách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej na účely tohto rozsudku len „zák. č. 93/2005 Z.z.“), tak, že

1. Veta vo výroku „rozhodol tak, že podľa § 17 ods. 1, písm. e) zákona č. 93/2005 Z.z. o a autoškolách“ po jeho zmene znie:

„rozhodol tak, že podľa § 17 ods. 1 písm. e), f) a g) zákona č. 93/2005 Z.z. o autoškolách“.

2. Veta vo výroku „za porušenie povinnosti podľa § 6 ods. 1, písm. h), zákona č. 93/2005 Z. z. tým, že pri výcviku v cestnej premávke s výcvikovým vozidlom TOYOTA YARIS K., toto výcvikové vozidlo v čase od 06. 03. 2009 do 09. 03. 2009 /zistené cez informačný systém technických kontrol iSTK/ nemalo platnú technickú kontrolu a teda ani protokol o technickej kontrole a osvedčenie o technickej kontrole a napriek tomu bolo používané v kurzoch, čo je v rozpore s týmto zákonom.“ po jeho zmene znie:

„za porušenie ustanovenia § 6 ods. 1 písm. h) zákona č. 93/2005 Z.z. tým, že neudržiaval technologické zariadenie autoškoly v prevádzkyschopnom stave čo následne viedlo k používaniu nesprávne označeného výcvikového vozidla v kurzoch podľa § 2 ods. 1 písm. a) zákona č. 93/2005 Z.z. a k používaniu výcvikového vozidla bez platného protokolu o technickej kontrole v kurzoch podľa § 2 ods. 1 písm. a) zákona č. 93/2005 Z.z.“.

3. v odôvodnení, text v predposlednom riadku, druhom odseku, v znení „podľa § 17 ods. 1, písm. e) zákona č. 93/2005 Z.z. o autoškolách.“ po jeho zmene znie:

„podľa § 17 ods. 1 písm. e), f) a g) zákona č. 93/2005 Z.z.“.

2. O právnom osude zvyšných častí výroku prvostupňového rozhodnutia, ktoré vyslovenou zmenou neboli dotknuté, sa žalovaný vôbec nezmenil.

3. Svoje rozhodnutie žalovaný odôvodnil tým, že na základe podnetu Ministerstva dopravy, pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky z 21.10.2009 začal prvostupňový správny orgán konanie o uložení pokuty prevádzkovateľovi autoškoly podľa ustanovenia § 17

ods. 1 písm. e) zák. č. 93/2005 Z.z. za porušenie ustanovenia § 6 ods. 1 písm. h) zák. č. 93/2005 Z.z.

4. Po preskúmaní podmienok odvolacieho konania žalovaný uviedol, že žalobca prevádzkuje živnosť autoškoly v rozsahu výučba a výcvik účastníkov prípravy na skúšku odbornej spôsobilosti na vydanie oprávnenia viesť motorové vozidlá s dňom vzniku oprávnenia 29.04.1992. Na základe takto vydaného osvedčenia o registrácii je povinnosťou žalobcu ako prevádzkovateľ autoškoly dodržiavať povinnosti ustanovené v § 6 zák. č. 93/2005 Z.z., a v prípade porušenia povinností potom znášať následky tak, ako je to ustanovené v § 17 ods. 1 zák. č. 93/2005 Z.z.

Podľa § 6 ods. 1 zák. č. 93/2005 Z.z. prevádzkovateľ autoškoly je povinný

- a) prevádzkovať autoškolu v rozsahu registrácie autoškoly,*
- b) zamestnávať ako inštruktorov autoškoly len osoby s platným inštruktorským preukazom a vodičským preukazom,*
- c) byť poistený zo zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkovaním autoškoly,*
- d) postupovať v kurzoch podľa § 2 ods. 1 podľa učebných osnov,*
- e) mailom, faxom alebo poštou najneskôr do troch pracovných dní po začatí kurzu a skončení kurzu podľa § 2 ods. 1 písm. a) a b) predložiť obvodnému úradu dopravy a príslušnému dopravnému inšpektorátu hlásenie, ktoré .....*
- f) vydať po skončení kurzu jeho účastníkovi osvedčenie,*
- g) používať na kurzy podľa § 2 ods. 1 autocvičisko, ktoré spĺňa požiadavky podľa vykonávacieho predpisu, alebo trenažér schváleného typu a schválené učebné pomôcky,*
- h) udržiavať technickú základňu autoškoly v prevádzkyschopnom stave.,*

5. Na základe aplikácie ustanovenia § 6 ods. 1 písm. h) v spojení s § 5 ods. 1 a odsek 3 písm. a) zák. č. 93/2005 Z.z. žalovaný vykonal vymedzenie právneho pojmu „technická základňa autoškoly“. Rovnakým spôsobom vykonal žalovaný s využitím textu ustanovenia § 8 ods. 5 a § 9 vyhlášky Ministerstva dopravy, pôšt a telekomunikácií Slovenskej republiky, ktorou sa vykonáva zákon č. 93/2005 Z.z. o autoškolách a o zmene a doplnení niektorých zákonov vymedzenie právneho pojmu „označenie prevádzkovateľa autoškoly na výcvikovom vozidle“.

6. Avšak z textu a jeho grafického vyhotovenia uvedeného na výcvikovom vozidle žalobcu pre žalovaného vyplýva, že takéto označenie nespĺňa podmienky hore citovaných ustanovení právnych predpisov. pretože v obsahu označenia výcvikového vozidla absentovalo obchodné meno žalobcu ako prevádzkovateľa autoškoly, ďalej adresa sídla autoškoly, telefónne číslo, faxové číslo alebo číslo elektronického spojenia s autoškolou.

7. Vo vzťahu k argumentácii žalobcu, že nie je možné za jeden a ten istý skutok, zistený tým istým orgánom, postihnúť jeden subjekt viackrát, žalovaný uviedol, že žalobca nerozlíšil to, že v prvom prípade bola pokuta uložená prevádzkovateľovi vozidla za porušenie povinnosti ustanovenej v § 21 ods. 1 písm. b) a ustanovenia § 107 ods. 2 písm. c) zák. č. 725/2004 Z.z.za to že, bez vyzvania a na vlastné náklady nepodrobil v ustanovenej lehote predmetné vozidlo pravidelnej technickej kontrole. Naopak v druhom prípade bola prevádzkovateľovi autoškoly uložená pokuta za skutočnosť, že výcvikové vozidlo použil v kurzoch bez platného protokolu o technickej kontrole.

II.

Konanie na prvostupňovom súde

8. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca žalobu z 13.08.2010 na Krajský súd v Košiciach.

9. Krajský súd v Košiciach ako súd prvého stupňa preskúmal napadnuté rozhodnutie žalovaného s poukazom na ust. § 247 a nasl. O.s.p. v súlade s poučením účastníkov o možnosti rozhodnutia podľa ust. § 250f ods. 1, 2 O.s.p., a dospel k záveru, že žaloba nebola dôvodná.

10. Svoj zamietajúci rozsudok s odkazom na ustanovenia § 6 ods. 1 písm. h) a § 17 ods. 1 zák. č. 93/2005 Z.z. odôvodnil najmä tým, že žalobca sa v tomto prípade dopustil správneho deliktu tým, že neudržiaval technickú základňu autoškoly v prevádzky schopnom stave, nemal výcvikové vozidlo v čase štátneho dozoru a dohľadu MDPT SR správne označené a nemal platný protokol o technickej kontrole, čo potvrdzujú skutkové zistenia uvedené v protokole zo dňa 13.10.2009.

11. Ďalej krajský súd zdôraznil, že z vyššie uvedených zákonných ustanovení vyplýva, že ide o rôzne skutky, a teda pokuta nebola uložená za ten istý skutok.

12. Takisto sa krajský súd s odkazom na ustanovenia § 8 ods. 1 prvá veta a § 9 ods. 3 vyhl. č. 349/2005 Z.z. stotožnil s právnym názorom žalovaného o oprávnenosti uloženia pokuty aj za nesprávne označenie prevádzkovateľa autoškoly na výcvikovom vozidle.

III.

Odvolanie žalobcu/stanoviská

A)

13. Vo včas podanom faxovom odvolaní zo dňa 17.05.2011 (č. 1. 30 – doplnené v zmysle zákona na č. 1. 33) proti rozsudku prvostupňového súdu žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu poukázal na to, že

- súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam /§ 205 ods. 2 písm. d) O.s.p./.
- rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci /§ 205 ods. 2 písm. f) O.s.p./.

14. Podľa žalobcu napadnuté rozhodnutie žalovaného je nielenže nepreskúmateľné, ale aj zmätočné, pričom nie je jasný záver, čo platí, nakoľko žalovaný cituje časti rozhodnutia prvostupňového správneho orgánu, ako budú platiť po zmene, ktorú vykonal žalovaný, avšak žalovaný nikde vo výrokovej časti svojho rozhodnutia z 11.6.2010 výslovne neuvádza, či ostatné časti potvrdzuje.

15. Ďalej podľa žalobcu bolo mylné nielen konštatovanie žalovaného ale aj krajského súdu, že pri ukladaní dvoch pokút žalobcovi v dvoch samostatných konaniach, a to rozhodnutiami Obvodného úradu pre cestnú dopravu a pozemné komunikácie Košice, č.: 2/2009/05495/KRJ z 02.11.2009 (za absenciu STK) a č.: 2/2009/05753/KRJ z 18.12.2009 (nesprávne označenie vozidla autoškoly) išlo o dva rozdielne skutky, za ktoré bola uložená pokuta. Naopak, ide o skutky zistené na základe jednorazovej kontroly v jeden deň (24.08.2009) a v rovnaký čas (15.30 hod.) u žalobcu.

16. Na základe uvedeného sa žalobca domnieva, že prvostupňový správny orgán mal postupom podľa § 30 ods. 1 písm. i) Správneho poriadku konanie zastaviť.

17. Záverom žalobca požadoval zmeniť rozsudok krajského súdu tak, že žalobe vyhovie v celom rozsahu a napadnuté rozhodnutie žalovaného zruší a prizná mu náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 128,82 € a náhradu iných trov konania vo výške 199,- €.

B)

18. Napriek opakovanému predĺženiu lehoty vo veci výzvy krajského súdu z 20.05.2011 na vyjadrenie sa k odvolaniu žalobcu sa žalovaný do rozhodnutia o odvolaní k nemu nevyjadril.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

19. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku len „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250j ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, vo veci v zmysle dôvodov uvedených v § 250ja ods. 2 O.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok je vo výroku vecne správny, a preto ho po preskúmaní dôležitosti odvolacích dôvodov postupom uvedeným v § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

20. Najvyšší súd sa celkom stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil zo zistení uvedených žalovaným správnym orgánom. Na druhej strane podstatou odvolania ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáha preskúmania rozhodnutia žalovaného, je právna otázka, či nedostatočná výroková časť vyhovuje zásade právnej istoty rozhodnutí správnych orgánov. Práve tento právny rámec aj vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia.

21. Na prvom mieste po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v prevažujúcom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednáwanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd sa v svojom odôvodnení následne obmedzí iba na rekapituláciu niektorých vybraných bodov odôvodnenia napadnutého rozsudku a doplnenia svojich odlišných zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219 ods. 2 O.s.p. umožňuje odvolaciemu súdu doplniť odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody) v medziach hore naznačenej otázky.

22. Na prvom mieste žalobca namietal svoju neistotu zapríčinenú tým, že žalovaný ako odvolací správny orgán opomenul vo svojom zmeňujúcom rozhodnutí vysloviť výrok k zvyšným častiam pôvodného rozhodnutia.

23. V súvislosti s touto námietkou Najvyšší súd zdôrazňuje tú zásadu správneho práva, že hoci ustanovenie § 47 Správneho poriadku vymedzuje podstatné a obligatórne náležitosti rozhodnutia správneho orgánu, je nutné rozhodnutie chápať ako univerzálny celok. Preto výroková časť rozhodnutia obsahuje iba výnimočne opis skutku, časové, platobné alebo iné doložky, a naopak odôvodnenie rozhodnutia obsahuje argumentáciu, ktorá sa síce vo výrokovej časti explicitne nenachádza, ale bez jej vyjadrenia by bola výroková časť nepreskúmateľná pre nedostatok dôvodov.

24. Takisto argumentácia odôvodnenia nesmie byť celkom alebo v niektorej svojej časti v evidentnom rozpore s výrokovou časťou rozhodnutia správneho orgánu, lebo tým sa argumentácia odôvodnenia stáva pre účastníka nezrozumiteľnou, a toto je dôvod na jeho zrušenie súdom podľa § 250j ods. 2 písm. d) O.s.p. pre nepreskúmateľnosť. Pokiaľ je argumentácia odôvodnenia rozhodnutia rozporná iba v niektorej svojej časti s výrokom rozhodnutia, tento stav môže správny súd podľa jej závažnosti na zrozumiteľnosť výrokovej časti.

Podľa § 250j ods. 2 písm. d) O.s.p. súd zruší napadnuté rozhodnutie správneho orgánu a podľa okolností aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a vráti vec žalovanému správne mu orgánu na ďalšie konanie, ak po preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu v medziach žaloby dospel k záveru, že rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov.

25. Toto však nie je predmetom odvolacej námietky žalobcu, ktorý naopak poukazuje na neistotu vyvolanú rozhodovacou činnosťou odvolacieho správneho orgánu. V tejto súvislosti poukazuje Najvyšší súd na zásadu dvojinštančnosti správneho konania, ktorá je zakotvená v ustanovení § 59 ods. 1 Správneho poriadku, založenej na tom, že iba účastník podaním odvolania dáva odvolaciemu správne mu orgánu oprávnenie pred nadobudnutím jeho právoplatnosti v neobmedzenom rozsahu napraviť zistené skutkové a nadväzujúce právne vady rozhodnutia vykonaním dokazovania bez toho, aby mohol vec iba z tohto dôvodu zrušiť.

Podľa § 59 ods. 1 Správneho poriadku odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu; ako je to nevyhnutné, doterajšie konanie doplní, prípadne zistené vady odstráni.

26. Výsledkom odvolacieho konania spravovaného zásadou dvojinštančnosti správneho konania je vydanie rozhodnutia v medziach § 59 ods. 2 Správneho poriadku.

Podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku platí, že ak sú pre to dôvody, odvolací orgán rozhodnutie zmení alebo zruší, inak odvolanie zamietne a rozhodnutie potvrdí.

27. V zmysle ústavného princípu právneho štátu (čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky) je žiaduce, aby odvolací správny orgán, pokiaľ sa zmenou dotkne iba časti výroku rozhodnutia, vyslovil aj, aký právny osud budú zdieľať zvyšné časti výroku, zmenou nedotknuté. Mlčanie právu neprislúcha, lebo prehlbuje neistotu spoločnosti („*Tacens nec consentire nec contradicere praesumitur*“ o tom, kto mlčí, sa nepredpokladá ani že súhlasí, ani že nesúhlasí).

28. O mlčanie správneho orgánu však nejde v tej výnimočnej situácii, keď z odôvodnenia rozhodnutia nado všetku pochybnosť vyplýva záver, že odvolací správny

orgán zvyšnú časť výrokovej časti zmeniť nechcel. Tomuto záveru môže napríklad zodpovedať aj taká konkludentnosť, že účastník sa pri uvedenej absencii môže domnievať, že vo zvyšnej časti výroku prvostupňového rozhodnutia nenastala zmena, nakoľko takýto úmysel konajúceho orgánu z nižšie pripojeného odôvodnenia nepochybne vyplýva. Uvedené je možno aj vyjadriť záverom, že implicitne (nevýslovne) vyjadrený súlad výroku s odôvodnením ešte nedáva dôvod na vznik takej vady, ktorá by mohla legitímne vzbudzovať nádej u účastníka na zmenu rozhodnutia.

Na základe uvedeného Najvyšší súd námietku žalobcu o jeho právnej neistote zamietol ako nedôvodnú.

29. Takisto ďalšiu námietku žalobcu, o neakceptovaní zásady *nem bis in idem*, musel Najvyšší súd označiť ako nedôvodnú.

30. Najvyšší súd sa s problematikou aplikácie zásady *nem bis in idem* v minulosti už zaoberal. Najmä v svojom rozsudku sp. zn. 1Sžr 56/2011 zo dňa 31. januára 2012 (bod č. 33) vyslovil nasledujúce závery:

„Účelom zásady správneho práva „ne bis in idem“, tzn. nie dvakrát trestať v tej istej veci, je v oblasti správneho trestania zabrániť opakovanému trestaniu páchatel'a priestupku alebo porušovania inej administratívnoprávnej povinnosti. Podstatou uvedenej zásady je nielen totožnosť

- *skutku,*
- *osoby páchatel'a, ale aj*
- *vykonávateľa správneho trestania,*
- *a právneho titulu správneho trestania vrátane vymedzenia skutkových podstát,*
- *spolu s právnymi dopadmi jeho spoločensky nežiaduceho konania na spoločnosť.“*

31. Z uvedeného potom Najvyššiemu súdu vyplýva, že zásade *ne bis in idem* neprotirečí správne trestanie, ktoré síce vychádza z jedného (kontrolného) zistenia, ale z rôznych skutkov, tzn.

1. a) že prevádzkovateľ vozidla sa nepodrobil pravidelnej kontrole technického stavu vozidla a

2. b) prevádzkovateľ autoškoly používa v kurzoch výcvikové vozidlá bez platných protokolov o technickej kontrole.

32. Na základe uvedených záverov nie je možné prisvedčiť obrane žalobcu, že v jeho prípade (bod 13.) v správnom konaní došlo k naplneniu podmienky *ne bis in idem*.

33. Najvyšší súd konštatuje, že právny záver prezentovaný žalobcom potom nemá oporu v hore uvedených ustanoveniach na základe tam citovaných argumentov.

34. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu a stanoviska žalovaného ako aj s prihliadnutím na závery obsiahnuté v svojich predchádzajúcich rozhodnutiach, najmä už v citovanom rozhodnutí sp. zn. 1Sžr 56/2011 zo dňa 31. januára 2012, pri ktorom Najvyšší súd nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od neho odchýlil (napríklad zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska), s osvojením si argumentácie krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 2 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

35. Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade so zásadou hospodárnosti súdneho konania neuviedol vo výroku zrušujúceho rozsudku zákonné ustanovenie, podľa ktorého bolo rozhodnutie správneho orgánu zrušené (§ 250j ods. 4 prvá veta O.s.p.), nakoľko dôvodom podania tejto informácie súdom je v zmysle § 250j ods. 4 veta druhá O.s.p. poskytnúť podklady pre posúdenie prípustnosti možného odvolania proti rozsudku súdu. Nakoľko proti rozhodnutiam Najvyššieho súdu vydaným v správnom súdnictve sú nielen generálne (§ 246c ods. 1 O.s.p.) ale aj špeciálne (§ 250ja ods. 6 O.s.p.) prípustné opravné prostriedky, potom nie je možné ust. § 250j ods. 4 O.s.p. na výroky rozhodnutí Najvyššieho súdu aplikovať.

36. O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého iba úspešný žalobca má právo na náhradu trov tohto konania.

37. Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho

zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava priestupkového konania je spojená s verejnoprávnymi vzťahmi), v konaní nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávania nariadiť.

38. V prejednávanej veci Najvyšší súd Slovenskej republiky v oblasti ukladania alebo rušenia súdnych poplatkov v zmysle § 12 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch nevyužil svoje oprávnenie.

Podľa § 12 ods. 1 veta druhá zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch vo veciach poplatkov za konanie na odvolacom súde rozhoduje súd, proti rozhodnutiu ktorého odvolanie smeruje, ak o poplatku nerozhodol odvolací súd.

S prihliadnutím na to, že Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd uvedenú právomoc nevyužil, dochádza tým k zákonnej delegácii na krajský súd, aby o súdnom poplatku, ak vôbec poplatková povinnosť v prejednávanej veci vznikla, za odvolacie konanie rozhodol.

Poučenie : Proti tomuto rozhodnutiu **nie je** prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).

V Bratislave 28. februára 2012

Ing. JUDr. Miroslav Gavalec PhD., v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová